

Hồi Thứ Mười Một TÀN THỂ TỤC SINH

Diệp Thích chậm rãi nói:

– Đúng lý ra thúc thúc phải lo chuyện này, nhưng ta nay đã lực bất tòng tâm.

Hàn Tiểu Tranh thầm lấy làm lạ: “Võ công Mộc thúc cao như vậy mà cũng sợ không làm được, vậy ta làm thế nào lo nổi?”

Diệp Thích đứng dậy đi vòng trong hang động, rồi nói:

– Từ nay trở đi ta sẽ sống ở đây, chỉ cần có chăn và nệm là đủ, A Tranh hãy đến nhà thúc thúc lấy giùm những thứ ấy.

Hàn Tiểu Tranh ứng tiếng:

– Xin vâng.

Bất chợt gã thấy không ổn:

– Sao Mộc thúc không ở nhà tiểu đệ? Thương thế của Mộc thúc chưa lành, để tiểu đệ trông chừng cũng tiện hơn.

Diệp Thích lắc đầu:

– Ở đây cũng phải phiên hiền đệ chăm sóc, hiện nay ta bước đi đã khó khăn, chỉ lo ở nhà hiền đệ lại mang họa đến cho hiền đệ.

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ: “Không lý Lữ Nhất Hải còn dám đến báo thù sao? Bây giờ y chỉ còn đơn thương độc mã”.

Gã muốn khuyên Diệp Thích thêm, nhưng ý ông đã quyết, nên gã đành thôi.

Diệp Thích nói:

– Có nhiều người biết chỗ hang động này chẳng?

– Không nhiều, chỉ có Đại Ngư và Tử Mộc.

Diệp Thích gật đầu bảo:

– Người trở vào trấn đi, chờ trời tối hãy đem chăn nệm và ít thức ăn giùm thúc thúc, để tránh bị kẻ khác trông thấy.

Hàn Tiểu Tranh nghe lời trở vào trong trấn, chờ đến trời tối mới chuẩn bị ít đồ ăn cùng thuốc trị thương, lại đến nhà A Vân lấy theo hai tấm chăn. Chăn bị một lớp bụi đất vàng phủ dày, gã phải đập giũ một lát mới sạch.

Hàn Tiểu Tranh cột mọi thứ thành gói, dùng một cây gỗ gánh đi, gã lựa đường nhỏ mà đi, được nửa đường gã chợt dừng lại bỏ gánh xuống, lom khom rón rén đến tiệm tạp hóa Trần Tường.

Từ hôm Lữ Nhất Hải tàn sát nhiều người trong Cô Thủy Trấn, dân trong trấn đều đóng cửa sớm, tiệm tạp hóa cũng thế.

Hàn Tiểu Tranh như đang đi trong vùng không người, mau chóng lén vào tiệm một lúc, khi trở ra trong tay gã đã có thêm một vò rượu lâu năm cùng một bọc giấy chứa đậu phộng.

Lúc Hàn Tiểu Tranh quảy bị theo con đường núi khúc khuỷu ra đến sơn động, bên trong một màn tối đen chẳng thấy gì cả, gã cất tiếng khẽ gọi:

– Mộc thúc thúc...

Không có ai hồi âm, tim Hàn Tiểu Tranh đập nhanh lên, gã vội quẹt đá lửa nhóm mối sáng lên, tay cũng run run.

Ánh sáng từ mối lửa yếu ớt chiếu vào bên trong hang, Hàn Tiểu Tranh suýt kêu thất thanh! Gã nhìn thấy Diệp Thích đang nằm dưới đất co quắp, lăn lộn vì đau đớn.

Hàn Tiểu Tranh vội buông gánh xông vào, hoảng hốt kêu:

– Mộc thúc thúc, Mộc thúc thúc làm sao thế?

Diệp Thích nghiêng răng trèo trẹo, khiến thanh âm của ông cũng biến hẳn đi, một lúc sau Hàn Tiểu Tranh mới nghe rõ ông đang nói:

– Kiếm... kiếm...

Hàn Tiểu Tranh sững người, hai tay gã sờ soạng dưới đất tìm thanh kiếm, mãi một lúc mới sờ trúng thân kiếm, chẳng ngờ kiếm nằm trong tay Diệp Thích. Gã vừa lo vừa sợ, chẳng hiểu có phải Mộc thúc điên rồi chẳng, kiếm trong tay mình mà còn đòi kiếm.

Lại nghe Diệp Thích hết sức khó khăn mới thốt ra một chữ:

– Rút...

Thân mình Diệp Thích không ngớt co giật, Hàn Tiểu Tranh ôm lấy thân trên của ông, tuy gã không nhìn thấy rõ mặt ông, nhưng gã cảm nhận từ trên mình ông những thớ thịt co rút không tự chủ được, nên cũng đoán là ông đang cố chịu một cơn đau khủng khiếp!

Nghe chữ “rút”, Hàn Tiểu Tranh nhất thời không hiểu, sốt ruột đến tháo mồ hôi.

“Xoẹt” một tiếng, thân kiếm chạm vào đá phát ra tiếng, khiến Hàn Tiểu Tranh chột tỉnh ngộ, Diệp Thích bảo gã rút kiếm ra! Hẳn là ông không thể tự rút kiếm vì không còn khống chế được tứ chi nữa.

Hàn Tiểu Tranh tiếp lấy kiếm của Diệp Thích, “xoẹt” một tiếng rút ra, nhưng không hiểu Diệp Thích muốn gã làm gì.

Tay gã bỗng bị Diệp Thích chộp lấy siết chặt, khiến Hàn Tiểu Tranh chẳng biết tay mình có bị bóp gãy chưa. Nhưng gã gắng chịu không bật lên tiếng, bởi gã biết bây giờ cử động của Diệp Thích không còn kiềm chế được.

Diệp Thích cầm tay Hàn Tiểu Tranh, cử động cứng ngắt, khó nhọc lắm mới đưa đến mạn sườn ông.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy bất an, gã sợ mình không hiểu ý Diệp Thích, tay chân

quỳnh quáng, chỉ mong làm theo ý ông được.

Diệp Thích cầm tay Hàn Tiểu Tranh áp lên mạn sườn bên hữu một lát, cũng có thể ông chờ cho cơ bắp cánh tay thức tỉnh. Hàn Tiểu Tranh cảm thấy cổ họng khô đắng, tim đập lúc nhanh lúc chậm. Cuối cùng, tay Diệp Thích di động lên trên cổ hai tấc, ông ú ớ:

– Đâm... kiếm đâm...

Hàn Tiểu Tranh ngớ ra, sau đó sững người, gã không ngờ Diệp Thích bảo gã rút kiếm ra để đâm vào mạn sườn ông.

Gã trả lời theo phản xạ:

– Không... không, tiểu diệt không thể!

Diệp Thích tỏ ra cấp bách:

– Mau... mau lên!

Hàn Tiểu Tranh không hiểu tại sao ông phải làm vậy, gã ứa nước mắt run rẩy cầm kiếm lên, nhắm vào chỗ Diệp Thích chỉ, nghiêng răng đâm một kiếm, nhưng gã không dám đâm sâu quá, chỉ lút vào một tấc liền vội rút ra, buông kiếm rơi xuống đất.

Bàn tay gã đang đặt bên cạnh vết thương lập tức cảm thấy một dòng ấm áp, nhất định là máu của Diệp Thích đang chảy.

Ngay lúc ấy như một kỳ tích, Diệp Thích dần dần bình tĩnh lại, sau cùng ông thở ra một hơi dài, ngã vật ra dưới đất!

Hàn Tiểu Tranh vội ôm chần đến trải ra, lấy thuốc trị thương và dùng áo mình băng lại vết thương cho Diệp Thích, lại dời ông lên chần, sau đó mới thở ra nhẹ nhõm.

Sau lúc đó Hàn Tiểu Tranh mới biết toàn thân mình ướt đầm, gã cũng ngồi bệt xuống đất, chẳng muốn đứng dậy nữa.

Hơi thở Diệp Thích từ từ trở lại bình thường, hai khắc sau ông mới lên tiếng:

– A Tranh, chắc ngươi sợ lắm phải không?

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Dạ không có...

Diệp Thích cười:

– Ngươi còn giấu ta sao?

Hàn Tiểu Tranh bật cười, gã vừa xuất hạn cùng mình, bây giờ bị gió núi tạt ngang nên cảm thấy hơi lạnh, vội đi lấy vò rượu ra mở nút hộp mạnh vài hộp. Gã sờ miệng, lại sờ trong bị lấy ra một đôi đèn cầy đỏ đốt lên, trong động liền sáng tỏ lên. Diệp Thích nói:

– Hiền diệt quả là tử tử.

Hàn Tiểu Tranh đem đồ ăn bày ra, lại thêm vò rượu lâu năm kia, gã nói:

– Mộc thúc thúc từ từ ăn chút đi.

Diệp Thích gắng ngồi dậy, ăn chẳng được bao nhiêu nhưng rượu uống không ít, hiện giờ ông mang thương tích đầy mình, uống chút rượu có thể giúp máu huyết lưu thông. Ông cảm nhận sự hư nhược của cơ thể, đến ngồi cũng thấy mất sức, nên lại nằm xuống!

Diệp Thích thở dài nói:

– Chẳng ngờ độc “Thất hồn thất phách” của Tiểu hành giả lợi hại như vậy.

Hàn Tiểu Tranh giờ mới vỡ lẽ khi này là Diệp Thích bị chất độc phát tác.

– Tiểu hành giả chính là đồng bạn cùng Tả gia tứ thúc, ta bị hấn chém trúng bên sườn, lưỡi đao có tẩm độc. Lúc ấy ta dùng nội công chặn độc, đúng ra có thể từ từ tìm cách bức độc ra ngoài, nhưng Lữ Nhất Hải lão cầu tiện lại vây đánh, khiến ta bị bắt buộc dùng nội gia chân lực, khiến chất độc dần dần lan ra. Bây giờ ta mang trọng thương, chẳng còn sức để đẩy chất độc ra nữa, chỉ còn cách cố trì hoãn ngăn chất độc chạy vào tim.

Hàn Tiểu Tranh kinh sợ:

– Không lẽ... không lẽ...

Gã dừng lại không nói tiếp nữa. Diệp Thích đáp:

– Không sai, thúc thúc sắp chết rồi, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

– Không được, tiểu diệt sẽ đi tìm thầy thuốc giỏi nhất, kiếm thuốc hay nhất, nhất định phải cứu được Mộc thúc!

Diệp Thích vuốt đầu gã:

– Chẳng cứu được nữa đâu, loại độc sử dụng trong giang hồ không giống chất độc thường, các loại độc có tên cổ quái thường do người tự chế, kẻ khác không thể biết rõ có bao nhiêu thứ độc trong đó, nên người ngoài không thể giải độc được. Vả lại, “Thất hồn thất phách” là một trong thập đại độc vật có tiếng trên giang hồ, thuốc thông thường càng không thể trị được, mà ngược lại có thể gây ác hóa. Trúng phải độc ấy mà còn sống được một thời gian đã là khó lắm rồi.

Hàn Tiểu Tranh cứ tưởng Diệp Thích tránh khỏi nạn truy sát của Lữ Nhất Hải, là kể như gặp hung hóa kiết, đã thoát hiểm, nào ngờ ông vẫn phải chịu chết!

Nếu biết một người chẳng bao lâu sẽ rời xa nhân thế, thì người còn lại rất đau khổ vì phải nhìn người kia từng bước một đi vào tử vong! Thật là tàn nhẫn!

Hàn Tiểu Tranh không biết nói gì cho phải, gã ngồi thừ ra đấy. Diệp Thích rất bình thản, như thể sinh mệnh sắp chấm dứt không phải là ông. Diệp Thích nói:

– A Tranh, tại sao người giúp Mộc thúc? Đúng ra chuyện này chẳng liên hệ đến người kia mà?

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm:

– Sao lại hỏi chuyện này? Chẳng phải rõ ràng sao? Ta không giúp Mộc thúc, chẳng lẽ đi giúp Lữ Nhất Hải ư?

Gã không nói ra, chỉ đáp:

– Vì A Vân, bởi vì tiểu điệt cảm thấy Mộc thúc không nên chết, kẻ đáng chết là Lữ Nhất Hải.

Diệp Thích cười khổ:

– Hiền điệt không rõ quá khứ của ta, chỉ thấy một ông thợ mộc trầm mặc ít nói, nên mới đứng về phía ta. Kỳ thực, chuyện trong võ lâm chẳng có bên nào tuyệt đối đúng hay sai, mà ta cũng chẳng phải một hiệp khách hành hiệp trượng nghĩa. Trong Vô Nhai Giáo chẳng có ai là hiệp khách, phẩm hạnh của bọn ta chẳng thanh cao, hành vi không đáng kính, chỉ là không làm điều tàn tạt thiên lương mà thôi.

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Tiểu điệt không màng chuyện đó, tiểu điệt chẳng phải người trong giang hồ, chỉ biết dùng con mắt mình phân biệt xấu tốt, thực ra trong nhóm tốt cũng có người xấu và ngược lại, như Mộc thúc là thuộc người tốt trong nhóm xấu!

Diệp Thích nghe gã nói, bật cười:

– Ta chẳng phải người tốt, chỉ tạm thôi. Những người kia cũng thế, chẳng phải kẻ xấu, cũng giống như người...

– Giống tiểu điệt?

– Đúng vậy, người bình thường hay trộm gà bắt chó, nhưng lúc cần kíp lại khăng khải chịu giúp người.

Hàn Tiểu Tranh được khen rất cao hứng, nhưng ngoài miệng thì nói:

– Ở đây có nhiều người muốn lột da thịt tiểu điệt đó chứ!

Diệp Thích gật đầu:

– Cũng đúng, tuy nhiên nếu kẻ đó không làm ai ghét cả, thì bản lĩnh cũng không có bao lớn.

Hàn Tiểu Tranh chùng hứng, càng ngẫm nghĩ càng thấy câu này có ý, bất giác nghĩ đến xuất thần. Một lát sau mới định thần nhìn ra ngoài:

– Mộc thúc thúc, đã trở rồi, tiểu điệt phải về kéo mẹ trông. Ngày mai sẽ trở lại thăm thúc thúc.

– Về đi, Mộc thúc không sao nữa đâu.

Ngày hôm sau, Hàn Tiểu Tranh đến sơn động sớm hơn lần trước, vừa bước vào thì thấy Diệp Thích đang dùng kiếm đâm đùi trái của mình.

Hàn Tiểu Tranh thất kinh không hiểu vì sao Diệp Thích cứ lấy kiếm tự đâm, gã im lặng đứng nhìn Diệp Thích.

Diệp Thích rút kiếm ra tra vào vỏ, không ngẩng đầu lên mà hỏi:

– Người đến rồi ư?

Hàn Tiểu Tranh hỏi với ý trách móc:

– Mộc thúc thúc... tại sao phải làm thế?

Diệp Thích thở một hồi mới nói:

– Chỉ có cách này mới giảm bớt sức phát tán của chất độc.

Hàn Tiểu Tranh hiểu ra, song dùng cách này cầm độc, chẳng phải mỗi ngày một mất máu sao? Xác thân con người chịu được bao nhiêu vết đâm, bao nhiêu lần trích máu chứ?

Hôm nay Diệp Thích vẫn không ăn được bao nhiêu, thần sắc của ông càng xấu hơn, hai mắt bắt đầu trũng xuống, môi có màu thâm tím.

Hàn Tiểu Tranh biết trong lòng Diệp Thích cũng chẳng khá gì, trông mong A Vân mà chẳng có sức lực đi tìm con. Gã không biết cách nào để an ủi Diệp Thích, đành im lặng ngồi cạnh ông.

Gió núi hú lên ngoài hang động, càng khơi rõ sự buồn tẻ bên trong. Diệp Thích nói:

– E rằng thúc thúc không gặp lại A Vân được nữa, A Tranh, sau khi ta qua đời, nhất định phải giúp ta tìm lại A Vân nhé.

Hàn Tiểu Tranh không biết đáp sao, trong bụng cảm thấy ảo não. Diệp Thích bỗng lại nói:

– Thôi, người đừng đi tìm A Vân, giang hồ hiểm ác như thế, tuy người thông minh hơn người, nhưng vẫn không biết võ công, dẫn thân vào giang hồ nguy hiểm lắm.

Hàn Tiểu Tranh vỗ tay nói:

– Mộc thúc thúc, vậy thúc thúc dạy võ công cho tiểu diệt đi, học được bản lĩnh của thúc thúc, tiểu diệt có thể đi tìm A Vân, không sợ bị ai hiếp đáp nữa.

Diệp Thích tỏ vẻ cao hứng:

– Sao ta không nghĩ ra điều này nhỉ? Đúng là gấp quá thành hồ đồ, rất tiếc ta bị thương quá nặng, e rằng chẳng dạy hiền diệt được bao nhiêu thì đã chết mất.

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

– Mộc thúc thúc đừng nói đến chữ chết, dạy xong võ công cho tiểu diệt, tiểu diệt sẽ tìm cách kiếm giải dược cho thúc thúc, sau đó chúng ta cùng đi tìm A Vân thì hay biết mấy!

Diệp Thích cả cười:

– Được, được.

– Như vậy tiểu diệt phải gọi thúc thúc là sư phụ chẳng?

– Không cần phải thế, hiền diệt vì ta mà học võ, nói cách khác, hiền diệt giúp

cho võ công của ta tiếp tục truyền đến đời sau, tính ra ta phải cảm ơn hiền đệ diệt mối phải, cứ gọi ta là Mộc thúc thúc.

Hàn Tiểu Tranh cũng thẳng thắn không câu nệ lễ nghi rườm rà, bèn nói:

- Được, vậy tiểu đệ vẫn gọi Mộc thúc thúc, bao giờ chúng ta bắt đầu?
- Đương nhiên là bây giờ!

Hai mươi sáu ngày sau đó, cuối cùng Diệp Thích vong mạng vì độc phát công tâm.

Kéo dài tính mệnh được chừng ấy đã là một kỳ tích, Diệp Thích sống được là nhờ ý chí. Về sau, thân thể ông cơ hồ toàn là dấu kiếm đâm, vì mất quá nhiều máu, nên lúc nào cũng cảm thấy khát, mỗi ngày uống rất nhiều nước. Cả người ông ốm như que củi.

Hôn mê, tỉnh dậy, hôn mê, tỉnh dậy, cứ như thế với một nghị lực siêu thường, Diệp Thích tiếp tục tránh khỏi bàn tay tử thần. Mỗi lần tỉnh dậy, ông chộp lấy thời gian quý báu truyền thụ võ công cho Hàn Tiểu Tranh.

Đối với một kẻ chưa từng tiếp xúc võ học, buổi ban đầu giống như một mớ hỗn độn, tay chân lóng ngóng. Do đó trong mười ngày đầu, võ công của Hàn Tiểu Tranh cứ như con lừa đứng ì ra, loay hoay mãi cũng chỉ đứng tại chỗ. Đúng lúc cả gã cùng Diệp Thích đều hơi nản lòng, võ công của Hàn Tiểu Tranh bỗng có biến hóa lớn, nói cách khác, gã đã nhập môn. Hàn Tiểu Tranh từ chỗ cố sức hiểu được “hình” thể của võ học, đi đến chỗ nghiệm được “thần” chất của võ học. Quá trình này nhiều người mất trên mười năm mới có thể hoàn thành, song gã chỉ mất mười ngày!

Có thể nói, trong lúc Diệp Thích tạo kỳ tích với sinh mệnh của mình, thì Hàn Tiểu Tranh cũng tạo kỳ tích trong việc học võ của gã!

Điều này chẳng phải chỉ do Hàn Tiểu Tranh thiên chất hơn người, cũng không phải riêng nhờ Diệp Thích chỉ dạy tận tâm, chỉ chừng đó không đủ gây tiến bộ vượt bậc như thế. Nguyên tố quan trọng nhất trong đó là vì Hàn Tiểu Tranh học võ công dưới một áp lực đặc biệt.

Tính mệnh của Diệp Thích chỉ ngắn hạn, lúc nào ông cũng có thể đi luôn trong cơn hôn mê, do đó mỗi ngày đối với Hàn Tiểu Tranh đều có thể là ngày cuối cùng Diệp Thích truyền thụ võ công cho gã.

Áp lực này ép Hàn Tiểu Tranh phải đặt toàn bộ thân ý vào trong võ học, chẳng phải chỉ dùng tay chân tập chiêu thức, mà phải dồn cả linh hồn vào trong.

Sau khi qua được bậc biến hóa đó, con đường tiếp theo thuận lợi hơn nhiều, hai mươi bốn ngày sau Hàn Tiểu Tranh đã thuộc nằm lòng trọn bộ “Thiếu Lưu kiếm pháp” danh chấn giang hồ của Diệp Thích.

Thậm chí ở một vài điểm, mức lĩnh ngộ của Hàn Tiểu Tranh còn sâu hơn cả Diệp Thích!

Chỉ có điều kiếm pháp của gã tuy đã khá, nhưng công lực thì như không có gì. Bởi nội lực không giống kiếm thức, phải tập luyện lâu ngày mới có tiến bộ, do đó trong những ngày này nội lực của Hàn Tiểu Tranh tuy có tiến nhưng không bì kịp kiếm thuật của gã.

Vào ngày hai mươi sáu, Diệp Thích đã cảm thấy mình chẳng còn bao lâu thời gian, ông gọi Hàn Tiểu Tranh đến bên, cầm tay gã bảo:

– Tốt lắm, trong giang hồ người luyện võ tiến mau như hiền diệt hiếm như sao mai trên trời, nếu hiền diệt không luyện võ thì đúng là một thiếu sót cho võ lâm, song đối với hiền diệt có lẽ không dấn thân vào giang hồ là tốt hơn. Bởi giang hồ phức tạp quá, nhiều lúc chính mình cũng không nhìn rõ mình...

Hàn Tiểu Tranh im lặng lắng nghe.

– Nếu hiền diệt chịu khó chuyên cần luyện tập, nhất định sẽ trở thành một bậc kỳ tài võ học. Đến lúc ấy chút võ công của ta truyền cho hiền diệt e chẳng thích hợp nữa. Càng vào sâu chốn giang hồ, hiền diệt sẽ càng nhận biết vô số cao thủ, có những người võ công đã đạt đến cảnh giới cao vô cùng, có lẽ những gì ta chỉ cho hiền diệt chỉ là bước đầu...

Nói đến đây, Diệp Thích không dần được một cơn ho rũ rượi, ho đến toàn thân cong lại, ông lại thổ huyết, màu máu có sắc tối không bình thường!

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

– Mộc thúc thúc đừng nói nữa...

Diệp Thích khoát tay, thở dốc một lát mới nói:

– Đúng ra ta phải kể cho hiền diệt nghe một số việc trên giang hồ, để hiền diệt hiểu rõ hơn, rất tiếc ta chẳng còn thời gian nữa.

Diệp Thích lấy trong mình ra lệnh phù có hình kỳ dị như ngọc mà không phải ngọc kia, trao cho Hàn Tiểu Tranh và bảo:

– Hiền diệt hãy cất giữ “Vô Nhai Phiêu Lệnh” này, có thể có chỗ dùng sau này.

Sau đó, Diệp Thích lại giải thích cặn kẽ cho Hàn Tiểu Tranh nghe cách liên lạc với người của Vô Nhai Giáo. Hàn Tiểu Tranh trong bụng nghĩ thầm: “Có lý nào mình lại nhờ người của Vô Nhai Giáo giúp đỡ?”. Nhưng gã không muốn phật ý Diệp Thích lên ghi nhớ mọi điều.

Diệp Thích suy nghĩ một chút lại nói:

– Sau này nếu người có gặp Vô Giải đường chủ Phục Ngưỡng đại ca, hãy thay mặt thúc thúc xin lỗi Phục đại ca, nói cho y biết mong y tha lỗi cho thúc thúc, thường xuyên đến thăm mộ thúc thúc nhé!

Hàn Tiểu Tranh nghe Diệp Thích nói thế, không cầm được nước mắt.

– Sau này bước vào giang hồ, không được dễ dàng xúc động như vậy. Có nhiều điều thực giả khó phân, nếu hiền diệt không cẩn thận thì thua thiệt nhiều lắm.

Diệp Thích lại thở dài:

– Còn nhiều chuyện quá, nhất thời không kể hết được, hiền điệt tự nghiệm ra lấy. Trên đời này vốn không rõ người tốt xấu, nên hiền điệt chỉ cần biết người nào thực tâm thực ý tốt với mình thì là người tốt.

Diệp Thích xuất thân từ Vô Nhai Giáo nên cách nhìn đời có phần khác thường.

Hàn Tiểu Tranh tuy cảm thấy không hiểu hết ý câu này, nhưng cũng không muốn bắt bẻ, chỉ gật đầu.

– Với đầu óc tinh quái của người, ta không cần lo lắng vì trong mắt ta, từ trước đến giờ chỉ có người làm kẻ khác điều đứng...

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Cùng là dân trong trấn, sau này tiểu điệt phải bỏ tật này mới được.

Diệp Thích cười:

– Đó không phải là tật nặng gì... hiền điệt đưa kiếm đây.

Hàn Tiểu Tranh y lời.

– Cầm lấy đi, từ nay thanh kiếm này thuộc về hiền điệt rồi.

Hàn Tiểu Tranh nghe Diệp Thích nói toàn chuyện dạn dò hậu sự, bất giác lo lắng.

Tay hữu Diệp Thích này giờ vẫn cầm tay Hàn Tiểu Tranh không buông, gã chỉ cảm thấy lòng bàn tay ông hôm nay hơi nóng, ngoài ra không thấy gì khác lạ. Nói đến đây, Diệp Thích mới bỏ tay ra, sắc mặt ông ửng đỏ khác thường.

Diệp Thích lẩm bẩm nói:

– Rất tiếc, ta chỉ còn lại ba thành công lực... Sau đó thân mình ông ngã ra phía sau!

Hàn Tiểu Tranh cả kinh gọi lớn:

– Mộc thúc thúc! Mộc thúc thúc!

Nhưng thân mình Diệp Thích đã lạnh dần!